

A VILÁGHÁZBAN

TOLNAI OTTÓ

a vasmunkás
a naponta más nevű
illegális forradalmár
a hajlíthatatlan fegyenc
a nemzetközi munkásmozgalom vezetője
a barlanglakó partizánvezér
a mindenütt otthon levő
államfő és világpolgár
akinek az arcából alakjából
még a legfátyolosabb hangú köitőknek
még a legpuhább krétájú rajzolóknak sem
sikerült eltüntetni
azokat a szabályos szoborszerű
fémes vonásokat
az eleve hajléktalan
titkon
titkon szinte
egy kis virágházat épített magának
mint ahogy házikót tákol
hátul az udvarban magának az ember
és kérte harca
és kérte halódása
és kérte halála után
fektessék oda
fektessék szépen oda a virágházba
s tette ezt egy olyan országban
ahol valóban van monumentális
szobrászat emlékmű-építészet etc.
ahol valóban van monumentális

a nagy és éles gesztusok emberének
e virágra-házra mutató nemes mozdulata
végül is mintha csak napóleon
(a weimari bálban)
sorsról-politikáról mondott szavait
akarná cáfolni

az elnökök pártvezetők miniszterek
a királyok hercegek sejkék
és más rangos állami tisztviselők arcán
mint egy nagy vetítővászonon figyelem most
a virágok árnyjátékát
ennyi rózsa (basák hozták először e vidékre)
tea- tuba- pünkösdi- és bazsa-

hol rigó fütyül hol páva rikolt
egyszerre fürödj a két folyóban
a két radikális hangú madár
mintha ezt mondaná nekem
a hajlíthatatlan végső hajlékában
a világházban

(1980. május 8—9.)